

Sense ser mil també es pot fer festa grossa

L'OBC celebra 70 anys amb la 'Vuitena' de Mahler

XAVIER CESTER 13/04/2014 00:00

L'assalt sonor és tan anorreador que l'oient no pot fer altra cosa que rendir-se a la sobrecàrrega sensorial de centenars de veus i instruments a plena potència fent-li vibrar tots els racons del cos. És una reacció primària, però comprensible i gens blasmable, davant els grans clímaxs de la *Simfonia núm. 8* de Mahler, una pàgina fora mida que ofereix també molts altres estímuls. Una partitura gegantina ideal per ser el punt central de la celebració dels 70 anys de l'OBC.

El primer repte per al director, ateses les forces colossals que Mahler convoca, és logístic. El miler d'intèrprets que el compositor va tenir a les seves ordres a l'estrena difícilment els veurem mai a casa nostra. No només pel cost, sinó també perquè no sabríem on encabir-los. El més difícil, però, és que la batuta ha d'exercir una doble funció d'enginyer -aixecar l'estructura sense que res trontolli- i guàrdia de trànsit -assegurar que tot flueixi-. Una doble funció que Pablo González va complir a la perfecció sense oblidar que aquest pas, tanmateix, és només el primer: també s'ha de fer música.

El titular de l'OBC va caracteritzar bé la visceralitat demostrativa del *Veni, Creator Spiritus* i el camí cap a les esferes més sublimes de l'escena final del *Faust* de Goethe al segon moviment. Algunes de les progressions del primer temps (com les embogides escales i arpegis de la coda) podrien haver estat fruit de més gradació de la tensió que no pas d'una mera acumulació volumètrica, i certes interconnexions dels episodis del final podrien haver estat menys laxes. Uns detalls, no obstant, que no desmereixen una lectura exultant.

L'OBC va buscar reforços en el veïnat en forma de la Simfònica de l'Esmuc, en un treball conjunt meritori (tot i que un metall més net no hauria estat sobrer i, altre cop, es va trobar a faltar l'orgue que mai tindrem). Com meritòria va ser la col·laboració dels cors Madrigal, Lieder Càmera, Cambra del Palau i Orfeó Català. L'himne inicial va tenir la potència esclatant requerida, i, si en el transcurs del fragment goethià el so es va esfilagarsar de manera puntual, el cor místic conclusiu va arrencar amb un delicat pianíssim que posava la pell de gallina. La cohesió de les veus infantils de l'Orfeó i els Amics de la Unió va ser, fins i tot, encara més remarcable. A nivell solista, cal destacar la seguretat de Claudia Barainsky en l'agut i el cant expressiu de Gemma Coma-Alabert, mentre que Anthony Dean Griffey i Manfred Hemm negociaven amb sort variable una escriptura desagraïda. El dubte és: després de fer 70 anys amb la *Vuitena* de Mahler, com celebrarà l'OBC els 75?

Comparteix a facebook (https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?u=http://ara.cat/_42ba0877?s=f)

Comparteix a twitter (http://twitter.com/share?url=http%3A%2F%2Fara.cat%2F_42ba0877%3Fs%3Dt&via=ARAcultura&text=Sense%20ser%20mil%20tamb%C3)

Subscriu-t'hi (<https://subscripcions.ara.cat/>)

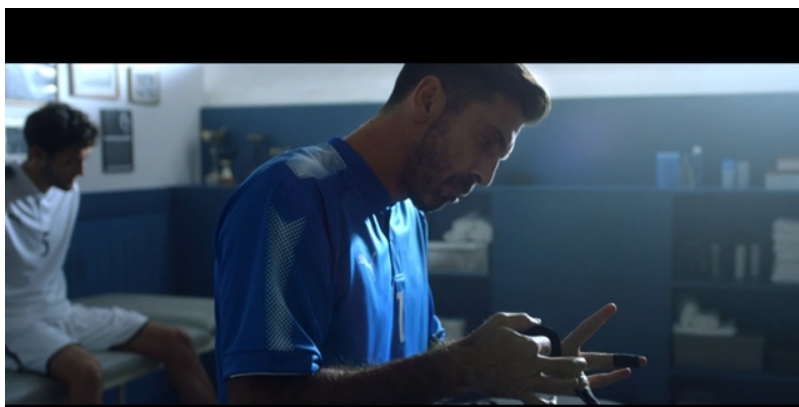
Accedeix (https://www.ara.cat/login.html?backURL=https%3A%2F%2Fwww.ara.cat%2Fpremium%2Fcultura%2Fmil-tambe-pot-festa-grossa_0_1119488119.html)

()

© ARA Manifest fundacional (/manifest_fundacional.html) Qui som (/qui_som.html) Publicitat (</contacte-publicitat.html>) Avis legal (/avis_legal.html) Contacte

(</contacte.html>)

 Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència (<http://presidencia.gencat.cat/ca/>)

AD